

Underordna; ställa någon under en annans befäl, lydnad. — V. n. Lyda under.

SUBOXID, subbåxi'd, m. 3. (kem.) Benämning på lägsta syrsättningsgraden.

SUBRETT, subbrätt, f. 3. (fr. *Soubrette*) 1) Sällskapsmamsell; kammarjungfru. — 2) (fig.) Rånkfull kvinna af tjensteklassen. — *Ss. S-roll.*

SUBROGERA, v. a. 1. Sätta (person eller sak) i stället för en annan.

SUBSIDIER, subbsi'diär, 3. pl. (lat.) Understöd i penningar, som en stat lemnar en annan, till förande af ett krig, o. s. v.

SUBSIDIE-TRAKTAT, subbsi'die-tractát, m. 3. Fördrag, rörande subsidier.

SUBSISTERA, subbsistëra, v. n. 1. (lat.) 1) Fortvara, bestå. — 2) Hafva sitt uppehälle, berga sig.

SUBSISTENS, subbsistã'ns, m. 3. (lat.) 1) Fortvarande, bestånd. — 2) Uppehålle, bergning, utkomst.

SUBSKRIBENT, subbskribã'nt, m. 3. En, som subskriberar. [-scri'-.]

SUBSKRIBERA, v. n. 1. (lat.) Genom sin namnteckning förpligta sig till deltagande i ett företag eller emottagande af en vara, helst ett utkommande litterärt arbete eller ett konstverk. *S. på en bok.* [-scrib -.]

SUBSKRIPTION, subbskripp'schön, f. 3. Handlingen, då man subskriberar. [-scrip -.]

SUBSTANS, subbstã'ns, m. 3. (lat.) 1) (fil.) För sig sjelf bestående ting; sjelfständigt väsende. — *Motsats:* Accidens. — 2) Beståndsämne. — 3) Det väsendtligaste, viktigaste; hufvudkraft, kärna, merg. — 4) Hufvudinhåll, väsendtligt innehåll.

SUBSTANTIALITET, subbstãntsiã'tët, f. 3. (fil.) Ett tings för sig bestående; beständighet.

SUBSTANTIEL, subbstãntsiã'll, a. 2. 1) Väsendtlig. — 2) Kraftig, kärnfull, närande.

SUBSTANTIV, subbstãnti'v, n. 3. (gram.) Ord, som benämner en person eller ett ting, eller en egenskap. Sakord. — Skrifves äfven, enligt latinnet, *Substantivum* (förstås under Nomen). [-if.]

SUBSTANTIVT, subbstãnti'vt, adv. Såsom substantiv.

SUBSTITUERA, v. a. 1. (lat.) 1) Sätta, ställa, lemna eller skaffa i stället. — 2) (lagt.) Insätta någon till arftagare eller testamentera honom något efter eller i brist på annan arftagare.

SUBSTITUT, subbstitút, n. 3. En, som är satt i en annans ställe; tillförordnad person, som förrättar en annans tjänst.

SUBSTITUTION, subbstitut'schön, f. 3. Handlingen, då man substituerar.

SUBSTRAT, subbstrát, n. 3. o. 5. (lat.) 1) (egentl.) Underlag. — 2) (fil.) Substansen, såsom underlag för accidens. — 3) Till grund liggande ämne eller föremål.

SUBSUMERA, subbsumëra, v. a. 1. (lat.) Innefatta eller inbegripa något särskilt under något allmänt.

SUBTIL, subbti'l, a. 2. (lat. *Subtilis*) 1) Fin, tunn, smal. — 2) (fig.) Fin, klyftig, spetsfundig.

SUBTILISERA, v. n. 1. Sysselsätta sig med klyftigheter.

SUBTILITET, subbtilitët, f. 3. 1) Finhet, tunnhet. — 2) Fin list, fint knep. — 3) (fig.) Hårklyfveri.

SUBTRAHERA, subbtrahëra, v. a. 1. (lat.) Draga ett tal ifrån ett annat. — *Subtrahering, f. 2.*

SUBTRAHEND, subbtrahã'nd, m. 3. Tal, som drages ifrån ett annat.

SUBTRAKTION, subbtract'schön, f. 3. Det slags räkningssätt, då man drager ett tal ifrån ett annat.

SUCCEDERA, sucksedëra, v. n. 1. (lat.) Efterträda.

SUCCESSION, sucksäschön, f. 3. 1) Efterträdande, arfföljd. Säges isynnerhet om regenter. Tronföljd. — 2) Oafbrutet fortgående ordning, följd. — 3) Qvarlätenskap, arf. — *Ss. S-s ätt.*

SUCCESSIONS-ORDNING, --schöns--, f. 2. Lag, som bestämmer tronföljden i ett land.

SUCCESSIV, sucksäsi'v, a. 2. I oafbruten ordning på hyarandra följande; som sker efter hvar annat; smått om smått fortgående. [-if.]

SUCCESSOR, sucksä'ssår, m. 3. (uttalas i pl. — sörårr) Efterträdare; arftagare; tronföljare.

SUCK, m. 2. Långsam, djup, hörbar inandning och derpå följande hastig, ännu starkare utandning, förorsakad af sorg, häftig längtan, trötthet eller bröstbeklämning. *Draga en s., en djup s.* — Bildar sammansättningen Bönesuck.

SUCKA, v. n. 1. Draga en eller flera suckar. *S. djupt. S. efter, sucka af längtan efter. S. främ, se Framsucka. S. för, vara betagen af kärlek till någon. S. till Gud, med suckan ställa sin bön till Gud. S. út, v. a., se Framsucka; v. n. upphöra att sucka. S. öfver någon, suckande beklaga någon. S. öfver något, för någon orsak, t. ex.: S. öfver sina synder.*

SUCKAN, f. sing. indef. eller

SUCKANDE, n. 4. Ofta upprepade suckar.

SUCKARE, m. 3. -ERSKA, f. 1. En, som suckar mycket.

SUCKAT, -át, m. 3. Se *Citronat.*

SUCKNING, f. 2. Se *Suck och Suckande.*

SUCKURS, suckúr's, m. 3. (lat.) Hjelp, bistånd, understöd, förstärkning.

SUDD, m. 2. 1) Hopviken lapp af linne eller kläde, liten tapp af hopvirade halmstrån, att torka eller stryka öfver med. — 2) Tunn linnelapp, fylld med i vatten blött skorpa o. d., som gifves små barn att suga på. — 3) (fam.) Grof, dålig målarborste. — 4) (fam.) Se *Sudder.*

SUDD, n. sing. (fam.) 1) Suddande. — 2) Någon ting suddadt, illa gjordt.

SUDDA, v. a. o. n. 1. 1) (aktivt o. neutralt) Smutsa vid ritning, målning, skrifning, tryckning o. s. v., derigenom att färgen, bläcket o. s. v. genom ovarsamhet utbredas på ställen, der de ej borde finnas. *S. ned, smutsa full genom suddning. S. út, öfver, se Utsudda, Öfversudda.* — 2) (neutralt; fam.) a) Måla illa. — b) Lefva oordentligt, supå smått; vara en slarf i sitt uppförande. *S. bort, se Bortsudda. — Suddande, n. 4.*

SUDDARE, m. 3. eller

SUDDER, m. sing. (fam.) Klåpare; slarf; sölkorf; en som suddar bort tiden med krogsttande o. d.

SUDDERI, n. 3. (fam.) Se *Sudd, n.*

SUDDIG, a. 2. Suddad; smutsad, fläckad genom suddande.

SUDDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara suddig.

SUDDLARE, m. 3. (jäg.) Jagthund, som med nosen följer tätt efter backen.

SUDDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man suddar. — 2) Suddadt ställe.

SUDEN, part. pass. af *Sjuda. Sudna kringlor*, kringlor af hvetemjöl utan mjölk, hvilka först kokas, innan de bakas.

SUDLA, v. a. 1. Se *Besudla.*